

Ce poate să facă un tractat – Autor necunoscut

În legătură cu „literatura micilor tractate” s-a batjocorit suficient de des sau, cel puțin, a fost judecată cu dispreț chiar și de astfel de oameni, care nu se opun Evangheliei și răspândirii sale în sine. Dar pe drept? Firește că există tractate bune și rele. Dar făcând abstracție de aceasta – scopul tractatelor nu este acela să aducă material de lectură valoros din punct de vedere literar, ci: să-L predice pe *Hristos*, și anume, ca răstignit, ceea ce, după cum se știe, potrivit cuvintelor apostolului Pavel, este „o nebunie” pentru oameni. Singura lor sarcină este să conducă suflete la Isus și este realitate, o realitate de necontestat, că destul de des, printr-un simplu cuvânt al unui tractat s-a obținut ceea ce nenumărate alte eforturi n-au putut să obțină. Așa cum este felul lui Dumnezeu, să-i accepte pe cei nebuni, slabi, lipsiți de noblețe și disprețuiți, tot așa Îi place „prin nebunia predicării să-i mântuiască” pe cei care cred, ca nici o faptură să nu se laude înaintea Lui (compară cu 1 Corinteni 1.18-31). Prin urmare, fie ca Lui să-I placă să susțină și să binecuvânteze și în continuare și simpla noastră lucrare de semănat și fie ca El să ne mărească tuturor bucuria de a fi activi în aceasta, atâta timp cât mai există posibilitatea pentru aceasta.

Istorisirea următoare, care s-a petrecut acum mulți ani, este și ea o dovadă despre ce poate să facă un tractat.

Tinerețea lui Wilhelm nu se deosebește cu nimic de cea a celor de vârsta sa. Numai aceasta este poate de remarcat, că la dorința mamei sale a mers la o școală duminicală și acolo a auzit multe, care nu au rămas fără să facă o impresie asupra sa. Dar inima sa încă nu era pe vremea aceea un ogor bine pregătit. De îndată ce școala duminicală era terminată, alte lucruri goneau cele auzite. Satan n-a permis să se ajungă la o încolțire a seminței. El smulgea ce era semănat. Inima lui Wilhelm n-a găsit niciun răspuns la dragostea lui Dumnezeu, care îi era prezentată mereu. Ea își arăta vrăjmășia firească împotriva lui Dumnezeu.

După terminarea școlii a ajuns în orașul învecinat, în ucenicie la un negustor capabil și onorabil, care a promis să facă tot ce îi stă în putință ca să iasă din tânărul său ucenic un om de afaceri conștiincios și bun. El și-a ținut cuvântul și la început totul a mers bine. Deoarece mediul și ocupația erau noi pentru Wilhelm, el și-a început munca cu seriozitate și zel. Dar deja curând i-a devenit plictisitoare. Zi de zi să stea la pupitrul biroului și să copieze scrisori și facturi, iar mai târziu să și scrie; sau să sorteze mărfuri și să pregătească expedieri de mostre pentru clienți – toate acestea displăceau temperamentului său agitat. Cu o forță irezistibilă era atras afară, în lumea largă. Negustorul a observat curând schimbarea bruscă din atitudinea ucenicului său și n-a omis avertismentele necesare. Dar totul a fost zadarnic. Într-o dimineață, Wilhelm n-a apărut la micul dejun și când a fost căutat, patul său a fost găsit gol și neatins. Negustorul a bănuit imediat care era treaba și a informat poliția. Au urmărit mult timp să-l prindă pe cel dispărut, dar degeaba. Nu l-au găsit și singur nu s-a reîntors. Încotro se îndreptase? Să descriu tot drumul anevoios pe care tânărul l-a parcurs în nebunia sa, nu sunt în stare. Un plan precis n-a avut deloc. „Numai să iasă din aceste circumstanțe înguste!” răsuna în el, și acest glas l-a urmat. Dacă era posibil, dorea să ajungă la coasta Mării Nordului. Mai departe va vedea el apoi. Era un drum lung, dificil, pentru că pe atunci încă nu exista calea ferată, iar mijloacele sale bănești erau la limită. Cu multă trudă a ajuns în cele din urmă la destinație. Aici a găsit o corabie care l-a luat în Anglia. În țara străină a intrat în marina de război. Aceasta corespundea firii sale agitate și nici n-a găsit altă posibilitate de trai. Era tocmai perioada când conducătorii aliați din aproape toată Europa începuseră să-și măsoare puterile cu Napoleon I, puternicul împărat al francezilor. Deja curând a învățat Wilhelm să cunoască spaimile războiului din imediata apropiere. În mai multe bătălii maritime a privit moartea nemijlocit în ochi. Dar în timp ce în jurul său mulți erau răniți și cădeau, el a rămas nevătămat. Cel mai grav eveniment l-a avut în anul 1815, în care, după cum

se știe, a avut loc ultima luptă cu leul evadat din închisoarea de pe insula Elba. În iunie s-a ajuns la lupta decisivă de la Belle-Alliance. Printre participanții la lupta trupelor engleze se afla și echipajul navei de război care devenise o a doua casă a lui Wilhelm. Bătălia s-a încheiat cu o victorie glorioasă pentru trupele aliate. Firește că ea a fost plătită scump. Wilhelm a ajuns în cea mai intensă învălmășeală a luptei. Cu sutele cădeau camarazii în jurul său, răniți sau morți. El personal a scăpat iarăși teafăr. Era ca și când Dumnezeu Și-ar fi ținut protector mâna în mod deosebit asupra acestui tânăr, care nu se interesa de El.

Nu mult după ce se încheiase pacea, Wilhelm s-a întors în patria sa. Străinătatea nu-l mai ademenea acum. Și-a luat definitiv o locuință în orașelul E. Într-o privință ajunsese la odihnă, dar, din nefericire, nu în ceea ce privea inima sa. Ea hoinărea încă nestatornică la fel ca odinioară. Bunătatea lui Dumnezeu, care fusese vizibil cu el, n-a putut să-l conducă la pocăință. Inima sa a rămas indiferentă, ba chiar mai mult decât aceasta, Îi era ostilă lui Dumnezeu. Era moartă, moartă ca o piatră, moartă în greșeli și păcate, cum le scrie Pavel credincioșilor din Efes. În loc să ajungă la o convingere, Wilhelm se îndepărta tot mai mult și mai mult de Dumnezeu, însă făcea progrese pe calea viciului și a păcatului. N-a durat foarte mult, că era cunoscut în lung și-n lat într-un mod rușinos, din cauza băutului și din cauza vorbărilor sale urâte, hulitoare.

Astfel au trecut decenii. În tot acest timp, abia dacă Dumnezeu sau una și alta din Cuvântul Său au ieșit vreodată la iveală în cercul preocupărilor bărbatului, care se încâlcea tot mai mult în cursa lui satan și a păcatului. Oare Dumnezeu Se mai gândea la el sau îl părăsise de tot? Într-o seară, Wilhelm se întorcea acasă. Venea de la birt și, ca de obicei, nu mai era treaz. Pe drum a primit un tractat de la o doamnă, care n-a vrut să remarce starea sa de ebrietate. El l-a luat și l-a găsit a doua dimineață în buzunar. Curios, l-a citit și iată, citirea simplului document mic a făcut o impresie mai adâncă asupra inimii omului împietrit, decât toate trăirile sale de mai înainte. La început s-a simțit neplăcut atins de cuvintele serioase. Cu toate acestea, el a citit tractatul pentru a doua oară. De data aceasta, tractatul a trezit amintiri în legătură cu cele auzite în tinerețea sa la școala duminicală, iar sentimentul neplăcut s-a transformat în neliniște. Când l-a citit pentru a treia oară, neliniștea s-a transformat exclusiv în acuzații ale conștiinței sale. Fulgerător, întunericul vieții sale, care era în urma sa, a fost luminat și el a văzut păcate și numai păcate. Privea cu spaimă înapoi la o viață complet pierdută. Și înaintea sa ce era? Moarte și judecată, o veșnicie la care se putea gândi numai cu groază, căci nu auzise el în tinerețea sa despre un foc nestins și despre „viermele lor care nu moare”? (Marcu 9.43-48) Tractatul vorbea foarte serios despre aceste lucruri și Wilhelm știa că erau adevărate, pentru că erau luate din infailibilul Cuvânt al lui Dumnezeu. Neliniștea sa a crescut cu fiecare zi, iar acuzațiile conștiinței erau tot mai grele și mai împovărătoare. Cunoștii săi nu știau ce să spună despre el, pentru că umbla ca un somnambul. Această stare a durat săptămâni. Uneori i se părea că nu mai poate să îndure. În asemenea ceasuri striga tare: „Ce să fac ca să fiu mântuit? Ce să fac ca să scap de chinul veșnic?” Dar nu primea niciun răspuns la întrebările sale. El a aflat ce înseamnă să-l ai ca domn și stăpân pe satan. În chinul său alerga de la o biserică la alta, în speranța că va auzi undeva ceva care putea să-i dea lumină în întunericul înspăimântător care-l înconjura. Dar n-a găsit ce avea nevoie. Auzea cuvinte frumoase și predici impresionante, ce-i drept, dar nu cuvântul vieții de care avea nevoie sufletul său trezit din somnul păcatului și însetat de mântuire. În sfârșit, într-o capelă mică, puțin vizitată, a găsit ce dorea atât de arzător. Puterea răscumpărătoare a sângelui lui Hristos constituia aici subiectul predicii. Cuvântul crucii și lucrarea înfăptuită pe cruce – aici erau propovăduite limpede și inteligibil pentru oricine. Și acest cuvânt a căzut ca o ploaie înviorătoare în sufletul său însetat după viață. El i-a adus pace adevărată, minunată, prin credința în Isus.

Wilhelm devenise o creație nouă în Hristos Isus. Aceasta n-o știa numai el însuși pe baza Sfintei Scripturi, aceasta putea s-o vadă oricine. Într-o viață nouă „s-a dat pe sine însuși lui Dumnezeu, ca viu, dintre morți” (Romani 6.13). Așa cum mai înainte mersese ca un rob al lui satan pe calea

păcatului și a pierzării, care duce la moartea eternă, tot așa mergea acum, simplu și sincer, un răscumpărat al lui Isus Hristos, pe calea păcii și a ascultării, care sfârșește în viața eternă. Ca un bun ostaș al lui Isus Hristos, el slujea cu bucurie arzătoare noului său Stăpân bun. Îi fusese iertat mult și iubea mult.

În ultima convorbire, pe care autorul acestor rânduri a avut-o cu el, Wilhelm nu putea să laude suficient inepuizabila dragoste a Mântuitorului său. Lacrimi de recunoștință i se rostogoleau pe obrajii ridaiți, pe când descria căile harului, pe care Dumnezeu mersese cu el, păcătosul împietrit, ostil. El vorbea despre această dragoste cu expresii atât de impresionante, încât trebuia să plângi împreună cu el. Să meargă la El, care îl iubise nemeritat, era acum speranța vie a inimii sale. Numai o dorință mai avea pentru viața aceasta. I-ar fi plăcut să-l revadă pe omul care, la vremea sa, îi povestise așa de multe la școala duminicală despre Isus, îi dăduse multe sfaturi bune pentru drumul vieții, dar pe care îl dezamăgise atât de mult prin lunga sa viață păcătoasă. Firește că ar trebui să fie un om foarte în vârstă, dar era totuși posibil ca încă să trăiască, pentru că pe atunci fusese un om tânăr.

S-a reușit într-adevăr ca bătrânul să fie descoperit și cei doi să se întâlnească. Revederea a fost emoționantă. Numai cu lacrimile curgând a putut Wilhelm să-i povestească fostului său învățător ce lucruri mari făcuse Dumnezeu pentru el. Lui i-a mărturisit el și că în primejdia de moarte a bătăliilor de care a avut parte, i-au venit în minte multe cuvinte pe care le auzise la școala duminicală. De câteva ori chiar i-a revenit în memorie miraculos de limpede o discuție sau alta și pentru o perioadă scurtă a trezit în el teamă și luptă, firește că fără ca un adevărat sentiment de vină să fi provocat o întoarcere sinceră. Dacă primejdia era trecută, atunci nechibzuința sa naturală câștigase din nou supremația. Pentru a fi convins de starea sa pierdută, a fost nevoie de avertizarea mesagerului mut și totuși atât de elocvent al harului, acel tractat insignifiant, pe care doamna străină i-l dăduse când a ieșit băut din birt.

Că Wilhelm deja de mult nu mai este pe pământ, aceasta se înțelege de la sine. Când alergarea sa a fost încheiată, el a intrat în pace în odihna eternă, ca să fie pentru totdeauna cu Hristos.

Cele povestite mai sus nu reprezintă un caz izolat. Este sigur că deja mulți oameni au fost influențați cu un asemenea efect durabil de un tractat sau de o mică scriere, sub călăuzirea Duhului lui Dumnezeu, încât au urmat invitația divină. Dumnezeu folosește felurite mijloace ca să-Și atingă scopurile. Misiunea scrierilor este cu siguranță una dintre ele, și anume, nu una lipsită de importanță. Prin urmare, să repetăm aceasta aici, fie ca această lucrare să poată fi făcută în continuare prin harul lui Dumnezeu! Ea este nevăzută, de multe ori nu este ușoară, iar rezultatul, în mod firesc, de cele mai multe ori nu este imediat. De aceea o spune chiar și Eclesiastul înțelept:

„Aruncă-ți pâinea pe ape, *pentru că după multe zile o vei găsi*. ... Dimineața seamănă-ți sămânța și seara nu lăsa să ți se odihnească mâna, pentru că nu știi care va reuși: aceasta sau aceea sau dacă amândouă vor fi la fel de bune.” (Eclesiastul 11.1,6).